

Yksi tämän kesän kohokohdista olivat Pariisin molemmat Olympialaiset.

Ison Britannian tiedotusvälineissä muistutettiin useamman kerran 100 vuotta sitten-1924-olleista Pariisin Olympialaisista, jolloin skotlantilainen Eric Liddell voitti yllättävästi 400 metrin juoksun kultaa. Eric Liddell syntyi Kiinassa 1902 lähetystyöntekijä perheen toisena poikana. Hän kävi koulua Kiinassa viisivuotiaaksi saakka, jonka jälkeen hänen vanhempansa lähettivät kuusivuotiaan Ericin ja hänen kahdeksanvuotiaan veljensä Robertin, Englantiin Lontoon lähelle sisäoppilaitokseen. Koulussa Eric ja veljensä osoittautuivat erittäin hyväksi urheilussa, he toimivat molemmat koulun rugby joukkueen johtajina. Eric voitti joka vuosi koulunsa juoksukilpailuja, tehden aina uusia ennätyksiä. Vanhemmat tulivat joitakin kertoja kausilomilleen Skotlantiin, jolloin perhe oli koolla Edinburghissa; ison veljen lisäksi sisar Jenny ja nuorempi veli Ernest. Eric seurasi veljeään opiskelemaan luonnontieteitä Edinburghin yliopistoon, jossa hän jatkoi rugbyn pelaamista sekä juoksemista.

Vaikka Eric kasvoi kristityssä kodissa vasta vuonna 1923 hän alkoi ottaa uskoaan todesta ja kertoa siitä muille pelatessaan rugby matseissa ja kilpaillessaan yleisurheiluotteluissa ympäri Skotlantia. Ericin elämästä kertovassa elokuvassa "Chariots of Fire" hänen kerrotaan sanoneen: "Jumala teki minusta nopean, kun juoksen, tunnen Hänen mielihyväänsä". Eric oli luonnollinen valinta Ison Britannian 1924 Olympiajoukkueen 100 & 200 metrin kilpailuihin sekä viestiin. Kun Eric kuuli, että kyseessä olevien matkojen karsintakilpailut olivat sunnuntaina, hän kertoi, ettei voinut juosta, sillä hän halusi kunnioittaa Luojaansa enemmän kuin saada kansallista kunniaa. Ericiä painostettiin valtavasti, mutta 22-vuotias urheilija pysyi vakaumuksessaan.

Kaikkien yllätykseksi Eric ehdotti, että hän juoksisi 400 metriä, jota nykyään kutsutaan "tappotahtisprintiksi", sillä Eric muutti tavan jolla 400 metriä juostiin kertaheitolla. Kun häneltä kysyttiin, millainen hänen juoksutapansa oli, Eric kertoi: "Salaisuus 400 metrin juoksun menestymiseeni oli, että juoksin ensimmäiset 200 metriä niin nopeasti kuin pystyin. Sitten seuraavat 200 metriä Jumalan avulla juoksin vielä kovemmin. "400 metrin karsintakilpailuissa Eric oli altavastaaja, sävähdyttäen kansakilpailijoitansa juoksutavallaan; pää takakenossa ja kädet sivuilla heiluen. Amerikkalainen ennakkosuosikki Horatio Fitch oli ihmeissään Ericin voittamasta kultamitalista ja Olympia ennätyksestä, kukaan ei ollut ennen häntä juossut 400 metriä tuollaisella tavalla.

Olympialaisten jälkeen Eric lahti lähetystyöhön Pohjois-Kiinaan 1925, jossa hän toimi matematiikan ja luonnontieteiden opettajana, lisäksi hän ohjasi koulun nuorten urheiluharrastuksia. Eric meni naimisiin kanadalaisen lähetystyöntekijäperheen tyttären, Florencen, kanssa. He saivat kolme tytärtä: Patricia, Heather & Maureen. Kun japanilaiset valloittivat Kiinaa 1943 Eric lähetti vaimonsa ja kaksi tyttärtään Kanadaan, kolmas tytär syntyi Kanadassa. Eric joutui monien muiden Kiinassa olevien ulkomaalaisten mukana vankileirille. Leirillä asui n 1800 henkeä pienellä alueella erittäin ahtaissa oloissa. Eric auttoi leirin järjestäytymisessä ja huolehti erityisesti nuorista ja lapsista järjestäen heille koulunkäyntiä sekä vapaa-ajan urheilua. Eräs leirilaisista, joka oli kristitty, kertoi myöhemmin, että Eric aloitti päivänsä yhdessä hänen kanssaan aikaisin aamulla lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, sen jälkeen Eric puhdisti leirin käymälät. Eräänä sunnuntaina nuoret pelasivat hockeypalloa, mutta kun ei ollut erotuomaria peli päättyi tappeluun. Seuraavana sunnuntaina nuoret pyysivät Ericiä erotuomariksi ja hän suostui, sillä Eric oli sitä mieltä, että hän ei rikkoisi sunnuntain lepopäivää omaksi kunniaakseen, mutta voi hyvin tehdä sen toisten hyvinvoinnin tähden. Eric Liddell kuoli Kiinassa aivokasvaimeen viisi kuukautta ennen leirin vapauttamista. Hänen viimeiset sanansa ennen kuolemaansa olivat: "Surrender" = Antaudun (Jumalalle)

Café Clubin ensimmäinen "Fête de la Musique" eli "Musiikki Festivaali" järjestettiin kesäkuun 21 päivä, joka on kansallinen musiikin juhlapäivä Ranskassa. Illan kuluessa kolme opiskelijaa ilahduttivat meitä soitollaan. Sudanilainen Aziz soitti pianoa ja hänen ystävänsä Siddig lauloi, Jean Luc Benin'sta soitti myös pianoa puolalaisen Angnieszkan säestäessä viululla. Togolainen Believe lauloi pianon säestyksellä, jonka jälkeen Alexander soitti kitaraa ja lauloi ranskalaisia balladeja. Viimein marokkolainen Hamza soitti luuttua ja lauloi arabiaksi. Illan lopuksi Alexanderin ystävät olivat varanneet

maukkaita pieniä herkkupaloja. Olimme oikein tyytyväisiä ensimmäiseen musiikki juhlaamme, jonka toivomme jatkuvan ensi vuonna uudella innolla ja uusien opiskelijoiden taidoin.

Tämänvuotisen kesäkuun lopussa tapahtuvan opiskelijoiden grilli-illan yllättäviä haasteita olivat: erittäin kova mистраali tuuli, sade ja kokin kaatuminen sekä joutuminen sairaalaan. Kun pohdin mitä tehdä ja kysytyani jo vuokraemännältä varmuuden vuoksi voisimmeko, terassin tilalla, kokoontua hänen suuressa olohuoneessaan, minua auttamaan saapui ravitsemustieteilijä opiskeleva Maeva (hän tulee alun perin Reunion saarelta). Maeva sanoi heti, että kyllä tuuli laantuu, pieni sade vain virkistää, joten parasta olla ulkona avaralla terassilla oleanterin kukkien katveessa. Hän lisäsi, ettei kukaan halua olla sisällä, kun Marseillessa on vihdoinkin kesä. Niin sitten valmistelimme tervetulo mehut ja sipsit puutarhapöydille. Pian meitä oli kolmisenkymmentä ja aurinko paistoi täydeltä teralalta, tuuli todella tyyntyi, pari pisaraa sadetta vain virkisti ja paasimme kohta keskustelemaan miten vuosi oli mennyt, millaisia haaveita sekä unelmia kullakin oli tulevaisuudessa. Kokki oli ennen kaatumistaan ehtinyt tehdä pari isoa kulhoa maukkaita salaatteja, australialainen vapaaehtoisperhe toi myös ison salaatin ja opiskelijat auttoivat mergeesi-makkaroitten grillaamisessa. Keskustelut jatkuivat vilkkaina yhdeksään saakka illalla, lopulta miellä oli ihana ja siunattu ilta. Kiitos Herralle!

Kesällä Englannissa otimme Andrewn kanssa osaa jokavuotiseen Keswickin kristilliseen konferenssiin, joka täyttää ensi vuonna 150 vuotta. Saimme ravitsevaa kristillistä opetusta psalmien pohjalta, tapasimme Andrewn sisäoppilaitos ajan sekä kouluajan kavereita, Johnia ja Paulia, perheineen. Yksi mieleenpainuvimmista puheenvuoroista oli tänä vuonna Eric Liddellin elämästä kertova esitys. Puheen lopussa meitä jokaista kehoitettiin juoksemaan omalla radallamme parhaamme mukaan niin kuin Eric Liddell teki aikoinaan. Jokaiselle juoksijalle on varattu oma rata, kilpailussa ei sovi mennä toisen radalle juoksemaan tai tulee hyläytyksi. Jokaisella kristityllä on oma Jumalalta saatu ratansa, joka on hänelle paras mahdollinen. Juoskaamme siis innolla kukin omaa rataamme !

Perheen kuulumisia : vanhempi poika Daniel on ollut Euroopassa ja matkustellut Espanjassa, Italiassa ja Ranskassa tapaamassa Uuden Seelannin ystäviään. Daniel palaa Uuteen Seelantiin marraskuussa. Nuorempi poika Matthew on halunnut jo jonkin aikaa muutosta elämälleen ja on nyt päättänyt lahtea veljensä mukana Uuteen Seelantiin. Muutama kuukausi sitten hän sai sinne kolmen vuoden työviisumin. Viisumi myönnetään vain 35-vuotiaaksi saakka ja Matt täyttää tammikuussa 36 joten oli viimeinen hetki anoa viisumia. Vaikka on haikeaa, kun hän lähtee niin kauas, olemme kannustaneet häntä Uuden Seelannin projektissaan, sillä kun on nuori kannattaa matkustaa ja nähdä maailmaa, ettei vanhempana tarvitse katua, että miksi en mennyt, kun oli mahdollisuus. Matthewta auttaa paljon, kun veli on jo Uuden Seelannin kansalainen ja hänellä on asunto sekä ystäväverkosto siellä. Tietysti sanoimme Mattille, että hän on aina tervetullut takaisin Yorkin kotiin jos/kun hän haluaa. Andrew ja minä sekä koirat jaksamme hyvin.

Palasin Ranskaan 7.9 ja klubi alkoi perjantaina 13 syyskuuta. Syyskuussa olemme kierrelleet Aix-Marseille Yliopiston eri kampuksilla kuten ennenkin kutsumassa uusia opiskelijoita iltoihimme. Ensimmäisessä illassa ei ollut yhtään uutta opiskelijaa; illassa meitä oli kuitenkin koolla kymmenkunta niin 'vanhoja opiskelijoita' kuin vapaaehtoisiaakin. Seuraavana tiistaina vierailimme St Jerome'n kampuksella ja suureksi iloksemme perjantain klubi illassa oli 19 nuorta ja meitä oli koolla kaikkiaan 27. Kiitos kun muistat rukouksin Marseillen kansainvälisiä opiskelijoita; toivomme ja rukoilemme, että monet uudet nuoret ottaisivat kutsun vastaan ja tapaisimme heitä saannollisesti koko akateemisen vuoden 2024–25 klubi-illoissa. Tänä syksynä pidämme raamattupiiriä koemielessä englanniksi Davidin johdolla.

"Kun koulutyöni alkaa taas, saan kiittää Jumalaa. Hän kulkee aina kanssani, Hän lastaan rakastaa. Taas kuljen koulutietäni, käyn uutta oppimaan. Suo kasvaa minun totuuteen ja ohjaa oikeaan." Virsi 485:1,3

Oikein hyvää syksyn alkua, lämpimin terveisin Marseillessa Seija ja Englannista Andrew (19.10–07.11 olen Englannissa)